

mener, at det er et meget dårligt forslag, og fordi vi mener, det er et unødvendigt forslag.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt dette forslag skal sendes til folkeafstemning, mener vi ikke i Det Konservative Folkeparti, at det har en størrelsesorden, så det skal til folkeafstemning.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Hvad mener man i Venstre? Altså jeg synes, at det her er så principielt; jeg synes virkelig, det er alvor. Og jeg siger ikke, at det her kommer ud til en folkeafstemning, men jeg siger, at det kan blive afvist, hvis der er 60 medlemmer, som ved deres underskrift mener, at det skal til folkeafstemning. Så er jeg overbevist om, at regeringen vil afvise forslaget.

Må jeg sige, hvis der ikke kan blive 60, må der altså være nogen fra Venstre og De Konservative, som vil medvirke til det her, bare for at sige: Det her er for galt. Det her er for meget.

Dette er for mig en hjertesag, og jeg vil ikke trynes på nogen måde af mit parti, for jeg mener faktisk, at det her bør afvises. Det er en appel, det her. Jeg synes, det er vigtigt, og jeg synes, at man bør fortælle, hvor man står.

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes, at nogle af de borgerlige ordførere har været med til at komplicere dette spørgsmål i helt urimelig grad. Spørgsmålet er i virkeligheden meget enkelt. Spørgsmålet er ganske enkelt følgende: Skal børn være ligestillede med alle andre mennesker, når det gælder fysisk afstraffelse – ja eller nej? Mere indviklet er det her spørgsmål ikke.

Det er, synes jeg, et led i en udvikling af civilisationen, hvor man i 1920 afskaffede revselsretten for ægtefæller og i øvrigt også for herremænd over for tyende. Det anser alle vel i dag for at være et fremskridt.

Jeg har næsten lyst til at spørge hr. Bendt Bendtsen fra De Konservative, der siger, at nu går man ind over dørtærsklen hos den enkelte familie: Hvorfor er det her en større indtrængen, end det var i 1921, da man forbød ægtefæller at slå hinanden? Og betyder det, at vi kan forvente et forslag fra De Konservative, hvor man vil genindføre ægtefællers ret til at slå hinanden? Er man ikke lige så langt inde i det enkelte hjem, når man forholder sig til ægtefællers forhold sig til hinanden, som når man forholder sig til det allersvageste individ i samfundet, nemlig

barnet? Jeg vil godt spørge, om der kommer et sådant forslag fra De Konservative.

Det, vi foreslår, er, at barnet har ret til omsorg og tryghed og derfor skal det behandles med respekt for sin person. Det må ikke udsættes for legemlig afstraffelse eller anden krænkende behandling. Dermed bringer vi Danmark på linje med de øvrige skandinaviske lande. Det synes vi Danmark fortjener.

Jeg har i øvrigt lyttet meget til de argumenter, der har været imod at gøre det her. Fru Inge Dahl-Sørensen fra Venstre har rejst en debat, der i høj grad har drejet sig om motiver og ikke om sagen her. Det forstår jeg godt, for når man er ude i så dårlig en sag, kan det vel være nærliggende at prøve at hente nogle argumenter fra en helt anden verden. Jeg har set, at det her er ligesom et sidste udtryk for Østeuropatendenser i dette århundrede; at jeg er sådan en af de fremmeste før 68-generationen, og hvad ved jeg.

Jeg synes, det ville være ønskeligt, hvis man enten erkendte, at man havde en så dårlig sag, at man ikke kunne argumentere for den, eller også lod være med at hente argumenter fra en helt anden verden.

Hr. Tom Behnke var nu også ganske munter i sin ordførertale. Hr. Tom Behnke sagde, at man er nødt til det her, for at børnene skal kunne begå sig blandt andre.

Hvad sker der, hvis man vænner børn til, at det her er i orden? Mon ikke man lige præcis vænner dem til, at fysisk afstraffelse, tæv, er en naturlig del af samtaleformen? Det tror jeg man gør, og det er derfor, vi fremsætter dette forslag.

Jeg synes også, at hr. Tom Behnke, som jo er retspolitisk ordfører, glemte at fortælle afslutningen på historien fra Sverige, hvor et barn har rejst en sag mod sine forældre og ønsker at frafalde den. Hr. Tom Behnke ved godt, at dansk retspolitik adskiller sig fra svensk på den måde, at hvis en sag frafalder herhjemme, bliver den ikke ført videre. Det vil jeg egentlig godt bede hr. Tom Behnke om at bekræfte, og historien er derfor helt uden mening i forhold til den debat, vi er i gang med lige nu.

Det, vi gør, er at lave et forslag med den hensigt at beskytte børn. Jeg har undervejs i debatten mødt tre eksempler på, at man slog. Jeg har mødt eksempler på forældre, der slog i affekt, i vrede, og det er dem, jeg bedst kan forstå, og jeg har mødt eksempler på forældre, der slog, fordi de mente, at man sådan skulle samle de ting, der var sket i ugens løb, sammen til om lørdagen, og